

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 270
Maig
juny
2007

*Al campament de Plaza Canadá (5.080 m).
D'esquerra a dreta: Miguel Ángel Pérez, Vicente Castillo,
Francesc Homedes, Immaculada Amat, Ramon López i
Fina Tarrada. Fotografia d'Àngel.*

AUDIOVISUAL SOBRE EL NANDA DEVI (ÍNDIA)

19 maig— Audiovisual «Dones Trangworld al Nanda Devi» per Esther Vives, a les 8 del vespre a la Sala Cinquantenari de l'Ateneu. Patrocinat per Finques Amat i dins dels actes de la Setmana de l'Ateneu.

CICLE «LA INDUSTRIALITZACIÓ»

11 maig— Conferència «La industrialització a Catalunya en el segle XX» per Carles Sudrià, a les 20.30 h al local social.

13 maig— Excursió: Santa Maria de Besora, Bellmunt, salt de la Salgueda i Vidrà (Osona) amb sortida del Parador a les 7 del matí.

3 juny— Excursió: a l'entorn dels cingles de Vallcebre (Berguedà) amb sortida del Parador a les 7 del matí.

17 juny— Excursió de cloenda a les gorges de Núria (Ripollès) i dinar de comiat, amb sortida del Parador a les 6 del matí.

MATINALS

20 maig— Excursió a Montserrat recorrent la serra Llarga, el pla de Sant Miquel i el monestir, amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7.30 h. Informació al tel 93 371 51 98 (nits).

9 juny— Excursió literària «Ruta de l'Exili» a l'Alt Empordà. Excursió de dia sencer amb dinar de restaurant. Caldrà fer inscripció prèvia al tel 93 371 51 98 (nits).

ALTA MUNTANYA

11 al 13 maig— Excursió a la canal sud-oest del Montardo (Vall d'Aran).

25 al 27 maig— Excursió als pics d'Alba (Maladeta, Pirineu aragonès).

16 i 17 juny— Excursió a les agulles de Llosàs (Maladeta, Pirineu aragonès).

13 al 15 juliol— Excursió al Cervillona (Vall d'Ara, Pirineu aragonès).

27 al 29 juliol— Integral als Besiberis (Alta Ribagorça).

XXXIII MARXA DE REGULARITAT

6 maig— XXXIII Marxa de Regularitat de la SEAS a l'Alt Penedès.

EXCURSIÓ DE VETERANS

7 i 8 juliol— Excursió de Veterans al massís del Port (Baix Ebre).

SOPAR DE LLUNA PLENA

30 juny— Sopar de Lluna Plena al Corredor (Vallès Oriental).

INTERPRETAR EL PAISATGE

Mai com ara s'havia parlat tant de la necessitat de salvaguardar el paisatge. La febre de la construcció dels darrers anys, sobretot en les segones residències, ha desplaçat el canvi de paisatge sofert a la costa durant els anys setanta i vuitanta, a la muntanya on s'ha aprofitat la caiguda de la nostra agricultura, sobretot de secà. Cal tenir present que els vertaders salvaguardes del nostre paisatge són els pagesos i aquests actualment ja només són el 3.5% de la població productiva.

Aquella crisi de despoblament dels nostres camps va intentar ser aturada pel govern Pujol amb força èxit amb la creació del turisme rural i, amb menys lluïment, amb els ajuts de la Comunitat Europea plantant cànem i altres plantes que en la majoria dels casos no es recollien perquè es cobrava igual, la qual cosa produí un emmandriment de la nostra pagesia. Per altra banda, sembla que hi ha un possible futur en l'aplicació de vegetals de secà com a font energètica, però això pot arribar massa tard. Tot plegat ha fet que actualment els pagesos (i tenen tot el dret) s'hagin venut terrenys per a la construcció d'urbanitzacions amb tot el que comporten en manteniment i seguretat.

Això ha fet que el nostre paisatge

hagi canviat. Fa uns 30 anys, el Centre Excursionista de Catalunya organitzà unes trobades per observar diapositives; els tertulians, la majoria veterans, havien d'endevinar quin lloc era. Observar el saber d'aquells socis que s'havien recorregut a peu tot el nostre país era apassionant. Les preguntes no paraven: els pins de darrera la casa de pagès són *halepensis* (pi blanc) o pinassa?, així sabien l'alçada del lloc; la porta de la casa és orientada al sud o a l'est? Si era aquesta última podria ser en la Catalunya interior on els jueus conversos van haver d'emigrar i sempre miraven a orient....i al final endevinaven el lloc. Hom quedava bocabadat de la saviesa d'aquests socis que tan bé interpretaven aquesta amalgama de coneixements de geografia, història, botànica, geologia, agricultura i arquitectura.

Es poden transmetre aquests coneixements a les noves generacions? Sens dubte, actualment els joves estan més preparats en geografia, si bé ho estan més a nivell teòric mentre que aquells socis veterans del CEC ho estaven a un nivell pràctic, aconseguit amb l'observació en el propi terreny. La nostra Secció ha seguit sempre aquesta darrera filosofia d'interpretació del paisatge i creiem que escoles i instituts haurien d'aprofitar aquesta experiència.

ACONCAGUA No ha estat possible!!!

**Immaculada Amat i
Francesc Homedes**

El passat 6 de gener amb un grup de set persones, acompanyats del guia català Jordi Corominas, del guia argentí Efraín i dos assistents, vam intentar assolir el cim de l'Aconcagua de 6.965 m segons uns, 7.000 m segons altres. Malauradament no va ser possible: el fred, l'esforç i el cansament que representa l'alçada van fer decidir de tornar enrere al Francesc, a mi i a tres muntanyencs més, quan

ens trobàvem a 6.500 m. No estàvem decebuts, havíem arribat força amunt, encara que menys del que – si més no jo – ens creïem arribar. L'ascensió la van continuar dos companys més amb en Jordi i l'Efraín, però només un, en Joan Clofent de Sabadell, i evidentment els guies, van aconseguir fer el cim. El final d'una aventura, o millor dit d'una expedició, molt dura.

Al cap de dos dies, casualment, quatre santjustencs més, en Ramon López, en Vicente Castillo, la Fina Tarrada i Miguel Ángel Pérez, intentaven igualment fer el cim, però tampoc per a ells va ser possible

Plaza de Francia amb la pared sud de l'Aconcagua. Fotografia d'Efraín

malgrat que na Fina arribés a passar la Canaleta; gairebé tenia a la vista la creu cimera! L'Aconcagua es fa dir «Sí, senyor».

Fa anys que fem muntanya, però mai havíem fet un cim que comportés unes condicions tan dures. No és que l'Aconcagua, per la via normal sigui difícil, no ho és, però cal estar ben preparat físicament i, sobretot, tenir un bon control mental. El que és dur és tot l'entorn: començant pel paisatge, només pedra i roca des que surts de Mendoza; ni una ombra de vegetació tret del petit miratge de la Laguna de Horcones; geleres, no com les que estem acostumats als Alps, sinó sempre penitents (altes estalactites invertides) molt pesades de travessar –i n'hi ha unes quantes– i el cim de l'Aconcagua sempre mirant-te...

I continuant per les condicions climàtiques: el vent, molt de vent; el fred intens i, malgrat que vam estar de sort perquè vam veure el sol cada dia, cap al capvespre, quan es ponia, el fred esdevenia molt viu. Les condicions del campament també són molt dures. El primer consistia en grans tendes per dormir vuit persones, sense terra, o sigui que sempre amb pedres, pols i humitat. Amb les mateixes condicions es trobava la gran tenda menjador, sempre assegurats amb tamborets sense respall, que ens feien acabar amb l'esquena adolorida. No hi havia dutxes i els vàters tipus comuna eren

tremends. Al llarg dels dies d'atac al cim les tendes eren més petites, per a dues persones, i a la matinada es glaça fins i tot l'interior.

Un fet que cal destacar, i que ens va sorprendre molt, va ser el control mèdic existent. Fins a quatre revisions mèdiques vam passar, dues al campament de Confluencia i dues al campament base Plaza de Mulas, i això trobant-nos sempre bé. Alguns del nostre grup van haver de passar-hi diàriament, fins i tot dues vegades, per tal de controlar petits problemes, com ara tenir pressió alta, estar constipat, etc.

Malgrat aquestes condicions, ha estat una experiència molt gratificant, no solament per al meu grup sinó també per a l'altre grup de Sant Just, segons ens han fet saber. Ja és ben casual que amb tres dies de diferència sis santjustencs hagin intentant fer el cim, i més casual encara que ho féssim amb la mateixa companyia argentina Campo Base i, en conseqüència, que compartíssim estada al camp base, celebració del Cap d'Any i pujada al primer camp d'atac. D'altra banda, tots ells eren membres de la SEAS.

Per força he de fer referència al nostre grup, un grup de persones absolutament diferents, tots d'una certa edat: un madrileny de 40 anys, un barceloní de 45 anys, tres de 61 anys, de Sabadell i Cantàbria, i un de 73 anys!! Juntament amb en Francesc i jo, de 56. Penso que quan el guia

Entorns del darrer campament Berlin, situat a 6.000 metres. Fotografia de Pablo Galisteo

argentí ens va veure a l'aeroport de Mendoza, deuria tenir un ensurt. Tots, però, vam demostrar estar en molt bona condició física i així ho va reconèixer l'Efrain que en més d'una ocasió ens va dir que *«estábamos por encima de la media»*.

Set homes i jo que vam compartir tres setmanes de neguits, d'intimitats, de tristos i alegries i sobretot de rialles (l'Alberto un dels càntabres sabia un munt d'acudits), sense mai cap problema, cap fricció... El nivell de relació va ser excepcional i tots en guardarem un record de per vida. L'altre grup de Sant Just estava format per quatre homes i una dona, la Fina, i igualment tenien un expli-

cador d'acudits inimitable. Junts vam poder gaudir del Cap d'Any més original de les nostres vides!!!

He deixat per al final ressenyar el *«gran lujazo»* –com en dèiem tots– que representava anar acompanyats d'en Jordi Corominas, guia de la Compañía de Guías Valle de Benasque. Aquest va ser un dels trets distintius de la nostra expedició: la seva companyia, la seva experiència, els seus consells, les seves explicacions i sobretot la seva manera de fer van donar a l'expedició aquell valor afegit que per a tots la van fer única.

Podria explicar un munt de coses, un munt d'anècdotes però per cenyir-

me al tema de la muntanya he de dir que el procés d'aclimatació va ser molt bo i vam combinar dies d'ascensió i dies de descans. Vam anar a Plaza Francia on la vista de la paret sud de l'Aconcagua és impressionant; la pujada a Plaza de Mulas (campament base) a través de la Playa Ancha i la Cuesta Brava és una autèntica pallissa, i la pujada al Cerro Bonete de 5.060 m va ser la prova a la qual els guies et sotmeten per saber si estàs en bona forma física. L'ascensió als diferents camps abans del cim va ser un repte diari: primer al campament I Canadà a 5.000 m; després a Nido de Cóndores a 5.500 m, que és el campament II; tot seguit al campament III, anomenat Berlín a 6.000 m, i per

últim el gran dia, l'ascensió al cim, de 1.000 m de desnivell, amb un gran recorregut i per sobre dels 6.000 m, una autèntica proesa a l'abast de pocs (només del 10% dels que ho intenten) segons diuen les estadístiques, i en canvi, per a alguns «escollits» com en Jordi Coro, una simple passejada.

No vull acabar sense deixar constància que per a en Francesc i per a mi, ha estat una de les millors experiències de muntanya de la nostra vida i no vull oblidar-me de felicitar en Joan Clofent per haver fet el cim i la Fina *per gairebé haver-ho aconseguit*, malgrat la dura experiència personal que va viure durant aquells dies.

TORNAREM A INTENTAR-HO

L'Aconcagua des del campament base de Plaza de las Mulas. Fotografia de Francesc Homedes

PESSEBRE 2006. MUNTANHA D'UISHERA

Agustí Revilla

Ja fa molts anys que uns companys de la SEAS organitzen una excursió a començament de desembre per posar el pessebre dalt d'un cim amb neu; aquesta activitat tingué el seu inici quan encara existia la secció infantil i cada tardor s'ha anat repetint, sense interrupció, a una muntanya diferent de la nostra geografia. Enguany el vam col·locar a la Muntanha d'Uishera, a la Vall d'Aran, el dia dos de desembre.

Una part de la societat està travessant una època de dubtes –i d'abandonament– envers les seves tradicions, i les festes de Nadal en concret. Per una banda algunes escoles no volen celebrar festivals de Nadal perquè defensen un model d'ensenyament laic; per altra banda

un sector de la població no vol ferir la sensibilitat dels immigrants que professen altres religions; finalment s'alcen veus cada cop més fortes rebutjant el binomi Nadal – Consum. Nosaltres volem continuar mantenint les nostres tradicions nadalenques; les vivim, les sentim, les estimem, en gaudim.

L'EXCURSIÓ

Entrem a la Vall d'Aran per la carretera N-230; després de travessar Vielha en direcció a França arribem al poble d'Arròs on ens desviem a la dreta per una pista asfaltada cap a Vilamòs; seguim per la mateixa pista fins a Arres de Sus, on, a la dreta, agafem una pista sense asfaltar fins a la Bassa d'Arres. Ens trobem en una àrea de lleure. En aquest paratge hi ha una basseta d'aigua, una font i unes taules amb bancs. Un plafó de fusta ens informa sobre les mines Victòria que es troben ben a prop. L'entorn està presidit per una columna de pedra amb una mare de Déu. Som a 1.600 metres d'alçada.

Aparquem els cotxes; ens posem la roba d'abric –feia fred i vent– i ens calcem les botes de muntanya. La ruta que hem de seguir mira sempre cap a l'est. Ens endinsem en un bosc d'avets per un camí de terra negra; aquesta negror és deguda a la descomposició de les llicorelles. En

Canal d'accés al cim. Foto d'Agustí Revilla.

mitja hora sortim a una esplanada oberta on hi ha una cabana de pastors i un abeurador. A partir d'aquí ens enfilem per una canal amb fort desnivell i, per tant, hem de pujar molt a poc a poc i ens hem d'aturar sovint. Caminem trepitjant l'herba, seca, de la canal. Sobre l'herba descansen algunes pedres de pissarra entapissades de líquens amb diferents tonalitats de verds. A ambdós costats tenim un bosc de pi negre; alguns troncs van caure al mig de la canal i ara estan secs i desfets per l'acció de la intempèrie i esmicolats per les formigues. No hi ha flors ni plantes, només herba i cards secs. Pels excrements endevi-

nem la presència de cavalls i isards; alguns companys diuen haver-ne vist alguns exemplars.

Al mig de la pujada trobem una font i un tronc que fa d'abeurador; l'aigua està glaçada i el tronc cobert de molsa. Aquest indret humit trenca amb l'aspecte general de sequera.

Poc abans de la fi de la canal, i abans d'arribar a un petit coll, el camí zigzagueja alleugerint el cansament provocat pel desnivell. Si giràvem la vista enrere vèiem la bassa d'Arres i, a sota, el poble de Bossòst. Un cop arribats al coll girem a la dreta; a partir d'aquí no hi ha bosc, només exemplars isolats de pi negre. I la neu? No n'ha caigut gaire, i si n'ha

Dalt del cim de la Muntanha d'Uishera. Foto de Joaquim Carbonell

Pessebre col·locat al cim de la Muntanha d'Uishera. Foto de Joaquim Carbonell.

caigut se l'ha endut el vent. Altres anys fem tota l'excursió caminant sobre neu i ens hem de cordar les raquetes o els grampons; aquesta vegada només unes petites taques blanques perquè els nostres peus sentin l'agradable crepitació d'haver-la trepitjat.

Per sort, ara el desnivell és molt més suau i en pocs minuts arribem al cim de la Muntanha d'Uishera. Som a 2.337 metres d'alçada, és a dir, que hem vençut un desnivell de 750 metres, emprant dues hores i mitja des de la bassa. Els companys que han arribat primer posen el pessebre i l'asseguren amb cordes; després l'envoltem tots, cantem una nadala i fem les fotografies. Des del cim el paisatge és bonic. Tenim davant les muntanyes de la Maladeta que sí que són cobertes de neu. El sol vol il·luminar la blancor dels cims, però uns núvols persistents li ho impedeixen; la vista hauria pogut ser espectacular, però tot el dia va ser gris

i bufava vent de llevant.

Mengem un mos i tornem enrere perquè fa fred i vent; tots ens queixàvem del mal que ens feien les puntes dels dits perquè els teníem glaçats. La baixada es fa pel mateix camí; alguns companys van continuar per un camí dins del bosc; donava més voltes però era més suau. Els dits de les mans s'anaven escalfant. Tant la pujada com la baixada van ser punyidores. Els músculs bessons van patir a la pujada i els quàdriceps a la baixada. Els bastons, però, ajuden; cansen els braços però descansen les cames. Després de cinc hores tornem a ser a la bassa d'Arres on pugem als cotxes per dirigir-nos a Era Bordeta on pernoctarem.

L'ALBERG ERA LANA

L'edifici de l'alberg Era Lana (*La Plana*) està situat a la riba esquerra del riu Garona. Té una planta baixa i dos pisos. La planta baixa disposa d'una estança ampla amb zona de descans, servei de bar, menjador, llar de foc, una petita biblioteca, jocs de taula i billar. La cuina i l'oficina també són a la planta baixa. Al primer pis hi ha deu habitacions equipades cadascuna amb lliteres i armaris per a sis persones; tenen mantes i llençols ben blancs; no hi falta la calefacció. Els clients disposen de lavabos i dutxes separats per a homes i per a dones, nets i equipats amb aigua calenta. Al segon pis hi ha habitacions

Jugant a billar a l'alberg Era Lana. Foto de Conxita Cañas.

de dues o quatre places, condicionades per a matrimonis o famílies, però també per a treballadors o estudiants que han de passar temps a la comarca. La capacitat total és de vuitanta persones. A més, a l'esplanada exterior hi ha tres bungalows i una zona d'acampada. Les parets i les columnes estan pintades amb colors vius: blaus, ocre, liles, marrons. Les cortines són blaves. A les parets pengen uns quadres amb fons blau i, a sobre, uns troncs en relleu imiten un peix, un gos o altres animals.

Un equip de tres persones joves dirigeix l'alberg i organitza activitats de lleure durant l'any. Tot es veu net

i endreçat. A la zona de descans hi ha un llibre on els clients poden escriure les seves impressions: totes són d'admiració, d'agraïment i d'afecte. Disposen d'una pàgina a la xarxa www.albergueeralana.net amb informació sobre les instal·lacions, els accessos i les activitats que organitzen, completada amb una galeria de fotos.

Tant abans com després de sopar tots varem gaudir de la vetllada; uns jugant a cartes, altres al billar; uns llegint, altres xerrant davant la llar de foc. Unes hores en què la relació entre els companys es feia distesa i amable, i es reforçaven els llaços d'amistat.

ÉS NECESSÀRIA UNA SECCIÓ INFANTIL ACTUALMENT A LA SEAS?

Daniel Cardona

En les darreres assemblees de la nostra secció excursionista, quan es presenta la piràmide d'edat dels socis, cada vegada s'observa més panxa en els trams dels 45-55 i dels 56-65 anys i al mateix temps unes cames molt primes en les franges més joves (hi ha pocs socis de menys de 35 anys).

Sens dubte, és un tema que ha preocupat durant l'última dècada la nostra entitat i sobre la qual no s'ha trobat solució. Això contrasta amb l'èxit actual que viu la Secció on si llegiu el programa d'actes no trobareu cap de setmana en què no hi hagi alguna activitat. És veritat que les principals activitats que «porten» nova gent madura són les matinals, organitzades per Josep Maria Rius – que acull nova gent de Sant Just– i les excursions anomenades d'auto-car, amb més de trenta-cinc anys d'experiència, en les quals, sorprenentment, la majoria són forans del poble.

Dit això, hem de recordar que l'última secció infantil que vàrem tenir fou a principi i a mitjan dels vuitanta gràcies, entre altres, a Jordi Gironès i Jordi de la Riva. Més tard –

Secció infantil a l'any 1969

i jo personalment n'era defensor– s'intentà apropar-se al Club Esplai i al CAU perquè fessin de pedrera de la nostra secció i nosaltres ajudar-los en el paper d'ensenyar alta muntanya o esquí. Hi ha hagut temptatives en aquesta línia, com va ser amb el Club Esplai en el moment en què provisionalment es quedaren sense local (abans d'anar al local anomenat «la Vagoneta»). Aleshores, la SEAS va oferir deixar un tros del nostre local, però malauradament ni uns ni altres vàrem tenir mà dreta suficient per arribar a un acord. També amb joves del CAU, durant tres anys, realitzàrem uns cursets d'alta muntanya, conduïts per Felip Linares, que tingueren força participació, però sense l'esperada continuïtat per part dels cursetistes i sense cap benefici – vist egoïstament de cara a la Secció–.

Actualment ni el CAU ni el grup d'Esplai tenen com a prioritària la formació excursionista. És veritat que

per a molts pares el que els interessa és que tinguin el seus nens i nenes entretinguts durant els caps de setmana. I a més, també hi ha ofertes d'altres esports com poden ser el futbol, hoquei, bàsquet..., que requereixen una total dedicació durant el cap de setmana. Amb tot aquest ventall d'activitats, hi ha lloc per formar una secció infantil al nostre centre, de caire exclusivament excursionista? Jo crec que sí i la meva opinió hauria de ser bastant *ligh*t, poc lligada. Us proposo el següent esquema:

Edat: 10 – 14 anys. Monitors:

hem d'estudiar la qualificació que demanen actualment a nivell legal. Sortides: 1 al mes. Reunions: 1 al mes, el dissabte abans de la sortida. Estiu: a estudiar entre una estada en un alberg amb sortides o una petita travessia de 5-6 dies pensada per a la seva edat. Molt important, el treball de formació s'ha de fer durant l'excursió, no caiguem, com tantes vegades, en fer excursions de moltes hores sense veure res de paisatge i esgotats. Pensem-hi, crec que és el moment de reintentar formar una secció infantil al nostre centre o almenys fer un estudi de la possibilitat de fer-ho.

Secció infantil a l'any 1985. Fotografia de Jordi Gironès feta a la capella de la Immaculada, prop de Sant Pere Màrtir.

Nous llibres que han passat a formar part del nostre fons:

«**Excursions a peu pel Baix Llobregat**». Jordi Sierra i Miquel Julià. Cossetània, 2004. Recull de 20 itineraris excursionistes per la nostra comarca.

«**Les Guïlleries**». Xavier Junquera. Abadia de Montserrat, 2006. Aquesta guia del CEC omple un buit que existia sobre la complexa regió de les Guïlleries.

«**A peu per la Garrotxa**». Josep Mauri. Cossetània, 2006. Guia de 20 itineraris per la Garrotxa.

«**La serra del Boumort**». Manuel Cortès. Cossetània, 2005. Guia del Boumort i de les seves muntanyes veïnes a càrrec d'un bon coneixedor de les muntanyes lleidatanes que ja n'ha fet diverses guies.

«**El viatge de Henry Swinburne a Catalunya i al País Valencià**». Alfons Ginés i Enric Dolz. Editorial La Xara, 2006. Donació de Francisco Moreno Rigall.

«**Parc de Collserola**». Guia del parc de Collserola a càrrec de Gonçal Lluna i editada per l'Institut d'Edicions de la Diputació de Barcelona l'any 2006.

«**Guia de natura del Parc de Collserola**». Guia oficial del Parc editada l'any 2004 amb el suport de la Diputació de Barcelona i l'Àrea Metropolitana.

«**El Port. 20 rutes en BTT**». Néstor Biosca. Editorial Piolet, 2002. Recopilació de 20 rutes per fer en bicicleta de muntanya al massís del Port.

«**Cavalls del Vent**». Josep Castellet i i Eliseu T. Climent. Editat per Geògraf Salvador Llobet, 2004. Guia i mapa de la travessa del Parc Natural del Cadí-Moixeró.

«**L'Ordal i de depressió penedesenca**». Juan Carlos Borrego. Editorial Piolet, 2005. Descripció de 20 itineraris a peu sobre la depressió del Penedès, els quals també tenen el seu equivalen per a fer-los en bicicleta de muntanya.

CÒPIES DE FOTOS

Lluís Ramban estarà a la disposició de qui ho desitgi per copiar fotografies digitals de les excursions fetes a la SEAS. Per fer-ho caldrà posar-se en contacte amb ell al 93 371 32 46 o per email al: llramban@gmail.com. Les còpies es faran els dimarts de 8 a 9 del vespre al nostre local (caldrà dur llapis USB).

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 5 de febrer de 2007

—Els companys que van assistir a la reunió sobre el projecte d'ordenació de la Vall de Sant Just comenten les propostes de millora que s'hi van presentar i la decisió presa d'estudiar-les. Les més importants foren el conflictiu asfaltat de la carretera que accedeix a can Cuiàs i la necessitat de prendre actuacions decidides per recuperar tot l'ecosistema de la Vall.

—S'informa que ja ha estat presentat a l'alcalde, Josep Perpinyà, l'inici de les comissions encarregades de preparar els actes que es faran l'any 2009 per commemorar el nostre 75è aniversari, d'entre els quals destaca la miscel·lània monogràfica que dedicarà el Centre d'Estudis Santjustenc a la SEAS al 2009.

—D'acord amb la decisió presa, s'ha adquirit un altaveu sense fils que permetrà una millor escolta durant les conferències que fem al local, i de passada podrà ser utilitzat en activitats a l'aire lliure.

—Darrera revisió dels temes que tractarem a l'Assemblea General Ordinària del 17 de febrer, entre ells la proposta d'augment de quotes basada en el cost de la vida a Catalunya.

Reunió del 5 de març de 2007

—En la reunió es comenta l'error involuntari que s'ha produït en el telèfon de contacte de la SEAS que s'indica en el calendari de les Caminades de Catalunya del 2007. Des de la Federació ja ens han fet arribar les seves disculpes.

—Després de rebre un pressupost per a fer unes bandes de senyalització pròpies per a la Camina Popular, amb el nostre escut, es decideix estalviar el seu alt cost i utilitzar les que ens facilita l'Ajuntament.

—S'aprova la compra d'un aparell gravador de veu en digital perquè considerem que és un estri necessari a la Secció per casos de gravacions d'interès a persones o conferències.

—Donat que el nostre soci i fundador Pere Pruna Gascón fa 100 anys aquesta primavera, es decideix felicitar-lo fent-li arribar a Xile un llibre de muntanya a través del seu fill Pere Anton Pruna.

—Malgrat la recollida de firmes que es va iniciar aprofitant la darrera assemblea de socis feta el mes de febrer, finalment només s'han recollit 19 firmes de suport a la campanya iniciada a les terres de Lleida per evitar la construcció d'una presa que afectaria seriosament el paratge natural del congost de Montrebei.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any 41, núm. 270

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Al campament de Plaza Canadà. Fotografia d'Àngel	
Calendari	632
Editorial: interpretar el paisatge	633
Aconcagua, per Immaculada Amat i Francesc Homedes	634
Pessebre 2006 a la Muntanha d'Uishera, per Agustí Revilla	638
És necessària una secció infantil?, per Daniel Cardona	642
Informació de la SEAS	644

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 270 – Maig-juny 2007